

Forhandling

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at vi skal være meget opmærksom på de sundhedsmæssige effekter, der kan optræde på baggrund af de stoffer, vi allerede har eller i fremtiden kan komme til at udlede i vores natur, ligesom vi skal være opmærksom på de negative effekter, der kan knytte sig til arbejdsmiljøet, til levnedsmidler og i det hele taget til vores livsstil generelt.

Opmærksomheden betyder, at vi har behov for ny viden om, hvordan det reelt ser ud, altså en status, og for ny viden om, hvordan vi kan sætte ind for at fjerne eller helst forebygge og undgå uønskede virkninger på os selv og på vores natur.

Jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at det er et område, vi ikke kan løfte alene, men at det lægger op til internationalt samarbejde. Jeg er altså enig i, at vi fra dansk side skal yde vores bidrag til at fremskaffe ny viden og dermed engagere os forskningsmæssigt på området også i international sammenhæng.

Forslagsstillerne lægger op til, at jeg som forskningsminister skal koordinere de enkelte ministeriers forskning inden for miljømedicin. Forslagsstillerne begrundet deres forslag med, at der er tale om et tværgående forskningsområde, der let kan komme i klemme i prioriteringen.

Der henvises til, at Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd ikke har miljømedicin som et prioriteret område, samt at der ikke findes en pulje til miljømedicin i Miljø- og Energi ministeriet, og at området heller ikke skulle være medtaget i det strategiske miljøforskningsprogram.

Nu kan jeg afsløre, at sådan forholder det sig heldigvis ikke. Vi er allerede i den situation, at vi stort set opfylder alt det, som forslagsstillerne ønsker sig på miljø sundheds forskningsområdet. Når vi ser på vores forskningsområder generelt, har vi faktisk i Danmark inden for miljømedicin en af de allerbedste koordinationer, som jeg i øvrigt er enig med forslagsstillerne i at vi skal sikre de begrænsede forskningsmæssige ressourcer, vi har råd til i det danske samfund. Koordination er således et nøgleord også for mig i prioriteringen af forskningspolitiske redskaber, både når vi ser på den hjemlige forskning, og også når vi ser på det internationale samarbejde på forskningsfeltet.

Jeg har derfor overhovedet ingen betænkeligheder ved at tilslutte mig forslagsstillerernes intentioner, men man kan spørge, om det er nødvendigt, at Folketinget skal træffe beslutning om noget, der allerede er sat i værk.

At der ikke findes en særlig prioritering af dette område af miljømedicin i Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd og heller ikke er en speciel kasse i Miljø- og Energi ministeriet, ser jeg mere som udtryk for, at der åbenbart kan finde koordination sted, uden at vi har oprettet en særlig cigarkasse til at sikre koordinationen.

Gang på gang har vi under debatter med hinanden her i Folketingssalen mødt en modstand mod, at vi fordelte vores i øvrigt begrænsede forskningsbevillinger i alt for mange cigarkasser. OECD har også netop i sin kritik af den måde, dansk forskning er tilrettelagt på, igenem de sidste to evalueringer af dansk forskningspolitik og administration gjort opmærksom på, at der er for mange cigarkasser.

På dette område kan vi altså konkludere, at der finder en meget tæt koordination sted, uden at det har været nødvendigt at oprette særlige cigarkasser på feltet.

Forklaringen på det tror jeg skal søges i det udmærkede initiativ, der også findes en publikation for, nemlig Sundhedsministeriets Miljømedicinske Forskningscenter, som blev oprettet efter en international miljøforskningsevaluering tilbage i 1989. Det blev afledt af oprettelsen af et koordinationsudvalg, der havde som grundlag at skulle forestå koordination af den miljømedicinske forskning, og det førte til afholdelse af konferencer ikke blot med inddragelse af Sundhedsministeriets egne forskningsinstitutioner, men også med den grundvidenskabelige forskning på universiteter og den øvrige sektorforskning på det miljømæssige område. Det førte til oprettelsen af Sundhedsministeriets Miljømedicinske Forskningscenter, som altså ikke blot står for koordination af miljømedicinsk forskning inden for Sundhedsministeriets egne institutioner, men også over til det øvrige forskningslandskab. Det er et center uden mure, og jeg synes, det er en god konstruktion, når det gælder oprettelse og koordination af forskningen, at det har sit udspring i de stærke miljøer, vi i forvejen har både på universiteter, højere læreanstalter og i sektorforskningen.

På dette område må jeg derfor konkludere, at vi her faktisk har en rimelig unik situation: et center uden mure, der har som udgangspunkt at